

CSUKÁS ISTVÁN

Tücsök citerázik

*Tücsök citerázik az ablakom alatt,
hangversenyterem a nyári éjszaka,
hunyorognak a villanykörte-csillagok,
hibátlan a hangulat, amit ez az egyszál
tücsök-nóta teremtett a zűrzavarból,
hibátlan a világ; jó lenne sokáig élni,
sok ilyen égigérő nyári estét elrakni
a szívébe, csillagfényt lesni vakulásig,
hegyről lezúduló hársfaillatot tüdőbe
szívni fulladásig, elmém ketrecajtóját
kinyitni: hadd suhanjon be egy kis végtelenség,
amelyre, hálisútnak, nincs magyarázat,
csak sejtethető, vagy inkább élhető,
mint most a tücsökcitera bűvöletében;
jó lenne, ha nem lehet sokáig, de
legalább mindig így élni, bőrrel
érintni a nyári éjszakát s nem a súlyát,
szárnyát érezni hátamon a felfoghatatlan
úrnek, csillagok hánytató magányát
szelíden összegyűjteni egy tücsök fölé
fénynek, s minden szív egy-egy otthonos
bolygó lenne saját csillagrendszerekkel,
hiszen van elég hely, csak nem tudunk róla;
jó lenne élni, ha kurtán is és akárhogy —
tudják ezt a halottak, akik kimaradtak
minden nyári estéből, fülük süket a
zenére, szemük vak a csillagokra,
fülük sincs, szemük sincs, tüdejük sincs,
csak én látom őket szorongva, míg minden
porcikámmal kapaszkodok a világba s már
bennem zeng a tücsök árnyakat űzve!*